Situació diacrítica

Fa poques setmanes, els catalanoparlants rebérem una notícia que a alguns ens va deixar de pedra: la condemna a mort de gairebé un centenar de diacrítics, a més de la presó sense fiança de prefixos i mots ben maridats que s'enfronten a un possible divorci a cop de guió, o d'altres malifetes lingüístiques que no referenciarem.

Intentar pair tots aquests canvis ens pot portar a la desesperació, particularment als que ens interessem per la nostra llengua. No podrem sobreviure sense diacrítics. Aquells que hem tingut el plaer de conèixer-los i de tractar-los durant molts anys, els tenim un afecte especial: són ells qui ens han aportat decisió a les nostres vides, són ells els que ens han ensenyat a aprendre dels errors, són ells els que ens han fet emocionar en fer un dictat sense faltes mentre que el veí l'ha suspès per incompetència. Hem crescut amb ells, ens han fet riure i plorar; potser és per això que ens costa tant assumir que d'aquí a poc temps aquesta màgica relació amor-odi haurà acabat per sempre.

Contràriament, totes aquelles persones que estan aprenent la llengua celebraran amb entusiasme la tragèdia dels diacrítics: s'ha acabat l'angoixa de decidir a cara o creu si posar l'accent o no, s'ha acabat el martiri de copiar 100 vegades una paraula pels maleïts diacrítics. Mort el gos, acabada la ràbia!

Cert és, senyors botxins de l'IEC, que aquests capritxosos accents ens han amargat l'existència moltes vegades; però, no és menys cert que les coses fàcils són menys emocionants? El català és una llengua amb les seves singularitats, i són petits detalls com aquest els que la fan única; si el seu aprenentatge deixés de ser un repte, si fos escandalosament simple, seguiria pagant la pena estudiar-la?

Atemptar contra els diacrítics és atemptar de forma explícita contra la nostra idiosincràsia, ja que la seva pèrdua serà plorada per l'afebliment d'identitat que aquesta comporta; així que els animo a recapacitar sobre les conseqüències dels seus crims.

ZURI